

0.2- LA COMPARTIMENTACIÓ DELS GÈNERES

Introducció

El llenguatge té una finalitat pràctica que és comunicar. A banda d'aquest objectiu hi ha d'altres com per exemple informar, convèncer ... etc. Però tal i com ja hem exposat a la lliçó anterior, una obra literària hem dit que té una finalitat estètica: no només interessa el que es comunica, sinó també la forma com es fa. Remarquem una funció primordial que és doble: "embellir alhora que entretén".

Des de fa segles hom ha tractat d'establir una classificació que serveixca per a agrupar les obres literàries en diferents categories. El primer que va intentar aquesta classificació fou Aristòtil, al segle V aC., a la seua obra *Poètica*. Volia descriure, és a dir, li interessava analitzar com eren les obres i quins trets les separaven.

Més tard, durant l'Edat Mitjana, el Renaixement, el Barroc i el Neoclassicisme, aquestes característiques diferencials de les obres literàries es van prendre com a normes que els escriptors havien de seguir. Les Poètiques tenien llavors un valor prescriptiu. Però, durant el Romanticisme, els escriptors van reivindicar la llibertat del creador i van negar la validesa d'unes regles fixes que imposassen maneres concretes d'entendre i construir un llibre. Hui en dia, els gèneres literaris continuen tenint validesa, però ja no es concebeixen com a models normatius.

Què són els gèneres literaris?

Un gènere literari és cadascuna de les modalitats o classes en què podem dividir les obres literàries segons la seua estructura i el seu tema.

Ja des de l'època clàssica (literatura grega i romana), les obres literàries es van agrupar en tres gèneres: lírica, èpica i teatre. Al llarg dels segles s'han anat introduint innovacions literàries que han provocat l'aparició de gèneres nous, sobretot des del S XX i XXI on les tendències més avantguardistes han anat barrejant-los per tal d'experimentar.

La lírica

A continuació hi ha una enquesta. Anota amb quins ítems et sents més identificat. Després quan l'hages completat exposaràs en públic quina és l'opinió sobre aquest gènere.

- 1.- Crec que la poesia és necessària com ho és per viure menjar, beure...
- 2.- Pense que aquest gènere és per a exhibicionistes als quals els agrada mostrar les seues intimitats.
- 3.- Si volem ser més creatius en les nostres relacions sentimentals haurem de llegir bons llibres de poesia.
- 4.- Conec de memòria un poema clàssic.
- 5.- He passat més d'una nit en blanc llegint poesies i parlant d'amor, de la vida o de la literatura.
- 6.- Reconec que tinc el prejudici: " Això de la poesia no serveix per a res".

7.-La màxima d'aquest art és: "Escriu qualsevol cosa, però escriu amb sinceritat".

8.- Estic convençut que la poesia és cosa de pedants que martiritzen les amistats fent-los escoltar les seues composicions.

9- Pense que la poesia és un llenguatge especial propi de persones amb gran sensibilitat.

10.- Estic d'acord amb l'opinió de Joan Fuster: " Quan patisques d'insomni, mira de fer versos. Estic segur que molts grans poetes van començar així".

Breu introducció a la poesia

És el gènere més complex dels tres a l'hora de la creació del poeta i de l'esforç del lector que balda per copsar totalment el sentit. Ens detenim tot seguit en algunes particularitats d'aquest gènere.

Pel que fa al nivell metricotonal hem de dir que hi ha el vers i que la longitud d'aquest ha canviat segons les èpoques. Els versos llargs tenen una pausa al mig, de vegades, acompanyat de la puntuació, anomenada censura. Cadascuna de les parts es diu hemistiqui.

L'accent ajuda a la creació d'intensitat. Depén de les llengües unes reparteixen d'un forma o d'altra la distribució del ritme segons les modes.

Si ens fixem en la part semàntica hem de remarcar que el tema és la idea central del poema. Pot estar acompanyat d'agents que se solen repartir en les estrofes. Aquests motius secundaris apareixen en un marc (jardí, hort...) tenen un suport, apareixen una sèrie de contrastos (colors, idees contràries...) s'amplien amb exemples i poden també intensificar-se. L'organització temàtica del text pot crear sensacions diferents en els lectors. Si el tema o idea central apareix al principi tindrem un anticlímax, en canvi quan els motius secundaris van apareixent a poc a poc estarem davant d'un clímax.

Definicions del gènere

N'hem trobat diverses. La primera és de Pompeu Fabra: “Art d’ expressar, de traduir en forma correcta, el contingut espiritual propi, mitjançant paraules disposades segons unes determinades lleis mètriques”.

N’afegim una altra que diu: “Art d’ escriure segons certes regles en vers. Obra curta escrita en vers. Caràcter d’ allò que afecta particularment la imaginació i el cor.”

I tu què en penses ara? Creus que la poesia continua sent pròpia de persones sensibleres i que està escrita en un lleguatge críptic?

Podries inventar-ne una basada en la necessitat de llegir poesia? Tens una sèrie d’ exemples tot seguit:

- a) “La poesia és una religió sense esperança” Jean Cocteau.
- b) “Ser poeta per a mi no és una ambició, és la meua manera d’estar sol” Fernando Pessoa.
- c) “Amb tot, la poesia ja existia en la terra abans que l’escriptura i abans que la impremta” Pablo Neruda.

En les obres que s'inclouen dins d'aquest gènere, l'autor o l'autora expressa els seus sentiments o les seues experiències més íntimes. Hi ha doncs un predomini de la funció lingüística expressiva-emotiva ja que el focus d’interés del missatge gira al voltant del seu emissor. Normalment, les obres líriques estan escrites en vers, per això moltes vegades quan parlem de poesia pensem immediatament en poesia lírica. Però en temps moderns ha sorgit el que s'anomenen "poemes en prosa", és a dir, els autors poden expressar la seua intimitat i crear obres líriques sense fer servir el vers. També existeixen des de l’Ddat Mitjana el vers blanc que és aquell que no té rima regular. La seua mètrica es limita doncs al ritme.

La narrativa

En aquest gènere englobem totes les obres, en prosa i en vers, que expliquen una història, una sèrie de fets encadenats

cronològicament. El seu objectiu és contar fets i accions. Respon a la pregunta "què va fer?" Sol aparèixer en rondalles, contes ..etc

Trets: L'ordenació temporal és l'eix principal. Està dividit en cinc parts: introducció, complicació, avaluació/reacció, resolució i moralitat.

Hi ha verbs perfectius i connectors temporals i causals, adverbis de temps... El punt de vista del narrador, personatges, la perspectiva pot canviar una mateixa història. Veiem-ho més detingudament

Els textos narratius són aquells que ens informen sobre accions i esdeveniments ocorreguts, normalment, en el passat. Aquests tipus de discurs són molt coneguts ja que la majoria de la gent conta històries. Bé, ens detenim ara per explicar els dos termes que veurem des d'ara: «*història i narració*». La primera fa referència al contingut d'un escrit, o d'una pel·lícula, és a dir que quan preguntem a algú «està bé aqueix llibre, de què tracta? Aleshores ens conten l'argument, millor dit la història. Mentre que el terme *narració* incideix en la manera de contar el contingut un text, per exemple la història de l'home llop la puc veure en un còmic, en el cinema, en el DVD, en una obra de teatre...etc, cadascun d'aquests suports s'anomena «narració».

Si tenim els dos conceptes clars *història/narració* estudiem en quin ordre se succeixen els esdeveniments en la història, tot usant la terminologia de Gérard Genette *Figures III*

- L'ordre:
 1. prolepsis: es conten els esdeveniments que succeiran després.
 2. analepsis: s'evoca un fet ja ocorregut en el passat (el més usat).

3. grau O: s'intenta contar en present com si fos simultani allò que passa amb allò que es narra.

Pel que fa a la relació que hi ha entre els fets - història- i l'extensió que aquests tenen dins dels *discurs tenim*:

- *Duració*:

1. *el·lipsi*: quan en la narració s'elideix una cosa que ha passat en la història: $TN < TH$

2. *sumari*: el temps de la narració i el de la història són semblants: $TN = TH$

3. *escena*: l'extensió és més gran en la narració que en la història: $TN > TH$.

Quant al nombre de vegades que es repeteixen els fets.

- Freqüència:

- a) 1 vegada en la *història* //1 vegada en la *narració*: 1H=1N
- b) Moltes vegades en la *història* //moltes vegades en el *discurs*: MH= MN
- c) 1 vegada en la *història* // moltes vegades en el *discurs*: 1H=MN

1.- El narrador

A l'hora d'analitzar els diferents mecanismes i procediments que usa l'autor per presentar o fer eixir els personatges d'una història (tant si és una novel·la com si és un conte), convé no oblidar el narrador. Aquest és qui parla, qui explica la història també se l'anomena veu narrativa.

La veu narrativa

Aquesta estableix el lligam entre la persona que llegeix la història i les accions d'aquesta mateixa història. La veu narrativa pot presentar-se de tres maneres diferents:

Com un narrador extern a la història. La narració és en tercera persona, i sempre busca una pretesa objectivitat:

Narrador omniscient: Coneix tota la història. La pot presentar de manera objectiva, com si fos un simple espectador dels fets i no hi tingués cap mena d'implicació (heterodiegètic); o la pot presentar de manera subjectiva (opinió, judicis de valor) seleccionant els fets segons uns criteris morals, ideològics, etc.

Narrador-editor: (extradiegètic) És qui explica uns fets que ha trobat escrits en un hipotètic manuscrit o document perdut, que de vegades no gosa reproduir literalment.

Com un narrador intern de la història (intradiegètic). En aquest cas, predomina la narració en primera persona i s'acostumen a interpretar els fets de manera subjectiva:

- Pot participar en la història un personatge central, en altres paraules, el protagonista, o com un dels personatges secundaris.

- Pot participar-hi com a personatge secundari o com a simple testimoni del que es narra; però sempre actuarà com un observador casual que senzillament enregistra els fets com en una pel·lícula.

Les maneres d'introduir el discurs d'un personatge en un escrit són diverses. Cal tenir en compte que majoritàriament apareixen els verbs *dicendi*, que són aquells que fan referència a l'acció de dir. En d'altres tenim altres verbs equivalents com són: "confessar,

escriure, reconèixer, grinyolar, xisclar, afegir, exclamar, continuar, repetir"...etc. El text que s'introdueix en un altre s'anomena **discurs reportat**. Hi ha quatre tipus.

1. **Discurs directe**: El narrador mostra textualment el que un altra veu ha dit, un enunciator. Va encapçalat per un verb *dicendi* i entre guionets. És una mena de reproducció exacta del que un emissor diu. En una obra teatral seria equivalent al que diu cada personatge quan porta un guionet davant.
2. **Discurs indirecte**: El locutor reproduïx un enunciat d'una altra persona però mantenint només el significat i modificant la forma per tal d'incorporar-lo al seu text. Hi ha modificacions en els temps verbals i el sistema deíctic (pronoms personals, demostratius, possessius), cosa que no passa en el discurs directe. Aquesta transformació ocorre quan el verb *dicendi* que s'utilitza està en pretèrit perfet, en canvi si s'usa un pretèrit indefinit aquests tres elements romanen sense cap alteració. Fixeu-vos en aquests exemples:
 - Si veniu cap aquí, porteu-me una pizza.
 - Ens va dir que si anàvem cap allà que portàrem una pizza.
 - Ens ha dit que si anem cap allà que portem una pizza

3.- **Discurs ind.lliure**: És una versió entre les altres dues anteriors, ja que representa dos actes d'enunciació com el directe, però hi ha canvi dels díctics com en els indirectes. Veiem l'exemple:

-No sabia que fer. Però a la fi s'hi va decidir: l'aniria a cercar l'endemà, tot i que, déu meu! Com trobaria un cotxe per anar-hi.

4- **Monòleg interior**: És una tècnica que mostra el pensament d'un individu. És el resultat de la barreja del món real i de l'interior d'un personatge, caracteritzat per les oracions llargues que van sumant idees, de vegades, tot ometent verbs i connectors per tal de fer-lo més versemblant. Al capdavant aquest monòleg té l'objectiu de fer palés els sentiments més ocults o desitjos reprimits d'un personatge.

2.- La focalització

És la perspectiva o el focus que selecciona les visions o informacions que es transmeten a través del narrador. Aquest focus tant pot estar situat dins de la història com fora.

Els elements focalitzats poden ser perceptibles, això és, pertànyer al món físic o material; o poden ser no perceptibles, en altres paraules, pertànyer al món psíquic o espiritual.

Els tipus de focalització:

El focus que tria sovint interpreta la informació construeix els diferents angles d'observació, o perspectives, a través dels quals, el lector es familiaritza progressivament amb situacions i personatges de la història. En un mateix paràgraf es poden combinar, per tant, diferents tipus de focalitzacions.

•1.- Focalització **externa**: quan el focus que observa està situat en un punt exterior a la història. És una tècnica utilitzada sovint per iniciar capítols o introduir nous personatges i que comporta una certa objectivitat o un distanciament respecte dels personatges.

- 2.- Focalització **interna**: quan el focus que observa està situat en un punt interior (un personatge) de la història. És una tècnica que comporta una certa complicitat amb els personatges.

La focalització interna pot ser:

- Fixa: única o immòbil, quan recau sempre sobre el mateix personatge. És la que s'usa en el monòleg interior.
- Variable: diversa o mòbil, quan recau sobre diversos personatges. S'estableix, aleshores, una gradació de forces de focalització i, consegüentment, uns personatges prenen més importància que d'altres.
- Focalització **zero**: La del narrador omniscient.

3.- L'espai i el temps:

Són dos components importants en la història. L'espai relacionat amb els altres elements emprats, han de determinar el lloc on passen els fets i actuen els personatges. La determinació del temps en què se situen els esdeveniments també ajuda a entendre les actuacions dels personatges.

- Tipus d'espai:

Els espais poden ser de diverses menes: interiors o exteriors; realistes, imaginaris o simbòlics. En una mateixa novel·la, la complexitat de l'argument pot exigir la situació dels personatges en espais diversos.

Els espais poden ser presentats explícitament, per mitjà de la tècnica de la descripció, o bé de manera implícita, a través de personatges o del narrador.

Tenim dos grups: els demostratius "açò, allò, aquest" i els adverbials, els quals prenen significat segons l'orientació del narrador "ací, allà, davant, darrere.."

- El temps històric

És el moment cronològic en què es troba situada la narració. La novel·la es pot situar en un temps passat, més o menys remot (imperi

egipci, Edat Mitjana); en el moment present, en què viu l'escriptor; o bé es pot imaginar l'acció en el futur, en una societat que encara no es coneix. En definitiva, el present, el passat i el futur són els eixos bàsics del temps històric.

4.-Els personatges

En les narracions intervenen sempre uns personatges que viuen uns fets. L'autor en tria els noms, els aspectes físics i els psicològics, d'acord amb la intenció del que vol narrar. Decideix també la manera com aquets personatges s'han de presentar al lector i l'evolució o la transformació que experimentaran al llarg de l'escrit a causa de la interactivitat amb l'ambient que els envolta. Quan s'introdueixen altres veus en el discurs tenen tres maneres de fer-ho. Després en tractarem dues, la tercera –el discurs indirecte lliure– és tractat en llibres especialitzats de narratologia.

S'ampliarà la informació a la lliçó 0.3.

Per últim cal remarcar que segons l'extensió de l'obra podem classificar-les en novel·les i contes. Les primeres són discursos extensos que combinen acció i descripció. Els segons són escrits més curts i on tot queda més sintetitzat. Aquests són molts més difícils d'elaborar ja que no hi ha massa descripcions i cal molt d'enginy per aconseguir atraure l'atenció del lector.

L'assaig

Aquest gènere inclou obres en prosa de contingut didàctic (pretenen transmetre uns ensenyaments) i no de ficció. Tenen un objectiu pedagògic i investigador, a banda d'un objectiu estètic i de creació literària. L'assaig pot ser, segons el tema, filosòfic, religiós, científic, històric, polític, etc.

El teatre

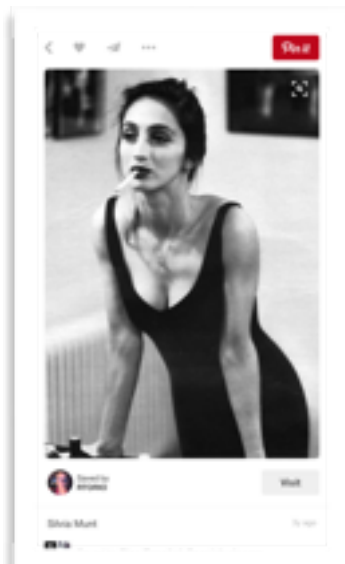
De la mateixa forma que vam introduir la poesia ara ens centrem en tres definicions de teatre. Fixa't bé per tal d'opinar oralment sobre quina de les tres t'ha agradat més:

“El teatre és comparable a l’amor. Li cal humor, salut, força i joventut”. Alexandre Dumas (fill).

“El teatre ensenya més que un llibre gros”. Maria Aurèlia Capmany.

En l’actualitat una forma concreta de fer teatre ha entrat en crisi a causa del cinema i la televisió.

- Quines pel·lícules creus que intenten substituir aquest gènere?
- Creus que el teatre ens ho pot dir tot? És necessari en ple S.XXI?
- Quins signes creus que ajuden el lector a interpretar l’obra independentment del discurs?
- Per què creus que els espectadors s’enganxen a les sèries televisives?
- Quina funció social creus que tenen?
- Argumenta cinc raons per justificar el fet que no hages anat mai al teatre.
- Quins temes són tràgics en el s.XXI?

Formen part del gènere literari teatral aquelles obres en què la història de ficció és representada per una sèrie d'actors i actrius que assumeixen de forma directa -sense la intervenció d'un narrador- els seus parlaments davant d'un públic.

Breu visió històrica del teatre

Els pobles del paleolític, majoritàriament caçadors quan tornaven de la cacera celebraven i mostraven la seua gesta disfressant-se amb les pells

dels animals que havien aconseguit. D'aquesta manera amb aquestes danses i manifestacions mímiques podem remarcar el naixement de l'expressió teatral. Alhora va aparèixer el ritua que era un acte amb una sèrie de normes prescrites (moviments, càntics, etc) que tenien com a objectiu la comunicació amb les forces sobrenaturals. L'encarregat de dirigir-ho tot és el sacerdot, el qual destacava per sobre de la resta d'habitants.

L'època anomenada clàssica comprèn del S. V aC quan Atenes estava governada per Pèricles fins la caiguda de Roma al segle V dC. podem dir doncs que els dos nuclis culturals foren Grècia i Roma.

El teatre tal i com el coneixem ara naix amb un caire religiós. En formen part els cosmos, les danses i els cants corals. Cal remarcar que a les danses ceremonials es va afegir el rapsode que era una mena de contacontes que explicava contes sobre herois i déus.

Tant el grecs com els romans foren els primers a edificar un edifici per a les representacions. Hi havia algunes diferències: els grecs construïren un espai esfèric -anomenat orquestra-i els romans els feien semicircular. Els espectadors seïen en grades (theatron/cavea). Se solia aprofitar la vessant d'una muntanya per a construir-les com és el cas de Tarragona. Davant dels espectadors estaven hi havia l'escena, un mur que dissimulava els vestuaris i la maquinària del teatre.

La caiguda de l'Imperi Romà comportà el trencament dels parametres teatrals clàssics. S'inicien dos tipus durant l'Edat Mitjana -que comprèn del S.V al S. XV-. Pel que fa als canvis destaquem:

- a) El teatre religiós: es crea influenciats pels texts sagrats, sobretot, centrat en el Nadal i la Pasqua. S'anà elaborat un tipus de teatre que es manifestà en els miracles, els misteris o els actes sacramentals. També es va afegir posteriorment la vida de la Mare de Déu i la vida dels sants.
- b) El teatre profà: Fou representat pels joglars, els bufons i els mims, és a dir, els hereus de la tradició clàssica.

A partir del S. X hi ha una gran producció de consuetes a tot el continent. Es tractava de discursos que indicaven els vestuari, les accions i les rèpliques dels personatges de les representacions. La vessant del teatre medieval profà la formen els jocs d'escarni o festa popular, on igual que les Carnestoltes, es permetia per un dia a l'any canviar de personalitat o d'estatus social.

Les representacions es feïen a l'interior de les esglésies però la progressiva incorporació d'elements còmics i irònics va fer que les autoritats les prohibïren dins del temple i llavors es van traslladar a la plaça pública.

Durant el Renaixement (des de mitjans del S. XV fins finals del S. XVI) es va produir a tot Europa un ressorgiment de les lletres i els costums clàssics. L'ésser humà passà a ser la mesura de totes les coses.

Al S. XV el teatre culte a Europa es feia en llatí o eren adaptacions i traduccions de Plaute i de Terenci. Maquiavel (1469-1527) transplantà els conflictes clàssics a la seua època contemporània.

Paral·lelament a les universitats europees es feien unes representacions que responien la màxima docere et delectare on es feien comèdies i tragèdies a l'estil de Sòfocles, Eurípides o Sèneca.

Per altra banda a les cort es desenvolupà un teatre anomenat àulic que dessacralitzà el teatre medieval. Es caracteritzà per un estil lúdic i emprava tota mena de bufons i músics.

La commedia dell'arte nasqué a Itàlia com la primera agrupació d'actors professionals. Aquest ofici era heretat tal i com ocorria a l'època en tots els àmbits. Les companyies italianes típiques estaven formades per set homes i tres dones. Aquestes es van incorporar de manera professional a Itàlia, tot i que la seua participació fou encara prohibida en altres països.

Durant el Barroc (els segles XVI i XVII) els favorits dels reis controlaven les representacions per tal de reforçar la seua política. Els dramaturgs d'Anglaterra, França i Espanya. Els trets que compartien els tres països eren: l'alternança de vers i prosa, incorporació de cançons i romanços, desenvolupament del monòlegs com a tècnica d'introspecció del personatge i molts jocs del llenguatge. El màxim exponent del teatre isabelí fou William Shakespeare. En el panorama francès destaquem Molière que es recreà em Don Juan de Tirso de Molina i Corneille (1606-1684) que s'inspirà en el mite de Cid.

Pel que fa al teatre espanyol remarquem Lope de Vega (1562-1635) que s'acostà a les exigències del públic i Calderón de la Barca (1600-1681) que destacà pel tractament de temes com l'amor i l'honor. Tots aquests dramaturgs i altres es tractaran més endavant.

Durant el S XVIII i la primera meitat del S. XIX hi hagué dos moviments intel·lectuals: la Il·lustració i el Romanticisme. Entre tots dos hi hagué un frontera política i ideològia: la Revolució Francesa del 1789. El Neoclassicisme fou també un reviscolament dels elements clàssics grecollatins. Seguiren la regla de les tres unitats.

El Romanticisme trencà amb l'intel·lectualisme il·lustrat i la mesura neoclàssica. Ara l'ésser humà és el centre de tot.

El S. XIX fou l'època de l'apogeu de l'òpera.

Richard Wagner (1813-1883) donà l'harmonia i equilibri a la paraula, el cant i l'orquestra. Va exigir als cantants que es convertiren en actors competents. El teatre romàntic cercava commoure i divertir. Per tant hi hagué barreja d'elements dramàtics i còmics i també de prosa i vers.

El Realisme és un corrent que intenta representar objectivament tot el que envolta l'ésser humà tot evitant la idealització o l'excés de subjectivitat. Aquest corrent començà a Europa cap al 1830 amb l'alemany Georges Büchner amb *La mort de Danton* i el rus Nikolai Gogol amb *L'inspector general*. Émile Zola introduí les formes i les tècniques realistes que han arribat fins als nostres dies.

Les formes més importants del teatre són:

A.- La tragèdia

Obra en què es planteja una història complexa, de temàtica transcendental, viscuda per una personatges que seran arrossegats a una fi desgraciada per la força omnipotent del destí.

La tragèdia és una obra que representa una acció humana desastrosa que sovint acaba en mort. La història tràgica imita accions humanes referides al sofriment dels personatges i a la

pietat, fins al moment del reconeixement dels personatges entre si o de la presa de consciència del origen del mal. Exemple d'autor: *Orestie, d'Èsquil, Romeo i Julieta, de Shakespeare.*

B.- La comèdia

Obra en què, a diferència de la tragèdia, la història té un to més lleuger i intrascendent i el final és feliç. Els personatges són de condició inferior. Els desenllaç és feliç i la seva finalitat es provocar riure a l'espectador, tot el contrari a al tragèdia. La comèdia es el lloc de tots els pensaments possibles contra l'angoixa. Exemple d'autor: *l'Estiueig, de Carlo Goldoni*

C.- El drama o tragicomèdia

Obra que comparteix característiques de la tragèdia i de la comèdia. Va nàixer a França durant el segle XVIII. La història se centra en la vida quotidiana, propera a l'espectador. Els personatges, en lloc d'estar dirigits per la força cega del destí, estan condicionats per les normes socials o pel seu caràcter. Una forma especial de drama és el melodrama, que presenta una història exageradament sentimental, amb personatges molt plans o esquemàtics (el bo, el dolent, la jove donzella, etc).

És un gènere seriós que parteix del realisme textual i escènic i posa a l'escenari temes de l'època del autor, perquè vol produir un efecte d'il·lusió i d'autenticitat. Generalment el concepte *drama* va acompanyat d'adjectius com drama històric, burges, romàntic, simbolista, modern. Exemple: *La filla del mar, Angel Guimerà.*

D.- El teatre líric o musical

Són obres en què la música té un caràcter molt important. Hi destaquen:

- l'òpera: tots els diàlegs dels actors són cantats. S'empra l'italià o l'alemany com a llengües d'expressió artística.
- l'opereta, la sarsuela i la revista: només una part dels diàlegs és cantada.